

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie;

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Tomczak

Sędziowie: SO Mariusz Jackowski -spr

SO Urszula Myśliwska

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Parda

przy udziale Prokuratora Jolanty Pydyniak po rozpoznaniu sprawy przeciwko E. C. i innym

oskarżonych o czyny z art. 280 § 1 k.k.

na skutek zażaleń wniesionych przez obrońcę oskarżonego E. C. oraz obrońcę oskarżonego D. O.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 9 grudnia 2013r.

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

zażaleń nie uwzględnić i w zaskarżonej części postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zażalenia nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu 1 instancji co do istnienia podstaw przemawiających za dalszym stosowaniem wobec oskarżonych środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania. Materiał dowodowy będący podstawą stosowania tymczasowego aresztowania był już przedmiotem badania przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy, które to Sądy wypowiedziały się w kwestii tymczasowego aresztowania oskarżonego. Od dnia wydania przez Sąd Okręgowy ostatnich postanowień o utrzymaniu w mocy tymczasowego aresztowania nie zaistniały także żadne nowe okoliczności, które osłabiałyby prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów. Obrońcy oskarżonych tego prawdopodobieństwa nie kwestionują.

Zważywszy na wagę stawianych oskarżonym zarzutów za koniecznością stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do oskarżonych przemawia przesłanka szczególna stosowania tego środka wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. Jak wynika z akt sprawy, oskarżonym zarzucono popełnienie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. zagrożonego surową karą, co daje realne zagrożenie jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia winy sprawcy. Przypomnieć obrońcy oskarżonego D. O. należało, że w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. jest mowa o grożącej karze, nie zaś o karze, która zostanie oskarżonemu wymierzona. Tak dalece idące prognozowanie w kwestii sądowego wymiaru kary, jakiego domaga się obrońca nie jest możliwe bez przeprowadzenia postępowania dowodowego

Perspektywa wymierzenia - w wypadku uznania winy - surowej kary, co wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, motywować może oskarżonych do bezprawnego utrudniania postępowania. Tym samym wbrew poglądom wyrażanym w środkach odwoławczych odstąpienie w niniejszej sprawie od stosowania środka o charakterze izolacyjnym nie mogło zostać uznane na obecnym etapie postępowania za wystarczające do zapewnienia jego prawidłowego toku.

Okoliczności podnoszone w zażaleniach nie mają najmniejszego wpływu na zasadność stosowanego środka zapobiegawczego. Także złożenie przez oskarżonych wyjaśnień, nawet gdy - jak w mniejszej sprawie - zawierają one przyznanie się do winy, samo w sobie nie wyklucza konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania i nie nakazuje uchylenia zastosowanego środka zapobiegawczego (por. postanowienie S.A. w Katowicach z dnia 04.07.2011, II Alcz 488/01).

W kwestii stwierdzenia niewłaściwości i przekazania niniejszej sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie wypowiedział się już sąd odwoławczy w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2013r.

W sprawie brak okoliczności wskazanych w art. 259 k.p.k. nakazujących odstąpienie od tymczasowego aresztowania oskarżonych.

Z tych powodów nie podzielono argumentów zażaleń i zaakceptowano stanowisko Sądu Rejonowego o konieczności stosowania środków izolacyjnych.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.